

Tanker fra en indfaldsvej: Søren R. Fauth spurter videre i sin nye digtsamling

Foto: ©Lærke Posselt - fra forlagets hjemmeside.

Jens Carl Sanderhoff
05.10.2023

BØGER // ANMELDELSE – Alt er tilsyneladende ved det gamle: Der hamres tekst ned, som gjaldt det livet, og den stritter, teksten, som det nær troværdiges billede på en virkelighed, der er fuld af fordringer og udfordringer, skriver Jens Carl Sanderhoff om Søren R. Fauths nye digtsamling. Men der sker noget undervejs, som måske er et varsel om forandring.

DIGTSAMLING: Dagene, drømmene

Forfatter: Søren R. Fauth

Forlag: TURBINE Forlaget, 2023

Du lukker bare røven

Echo

Doraaaaaaaaa? Er du der?

Du og dine onde øjne

du og dine onde drømme

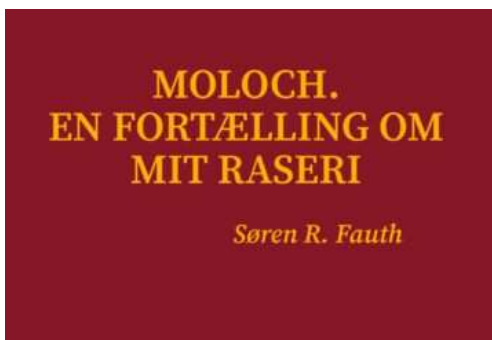
*fortabte sjæl
hævngudinde.*

(s. 8)

Som en flosset teaterkollage knalder Søren R. Fauth døren op til sin nye digtsamling, 'Dagene, drømmene'.

Denne, den syvende i alt og den fjerde i serien, der begyndte med 'Digt om døden' (2018), gik videre med 'Moloch' (2020) og 'En rejse til mørkets begyndelse' (2022), og er altså nu (foreløbigt) blevet en digt-tetralogi med den nyeste, tager umiddelbart tråden op fra de foregående, fortsætter den rivende strøm af ord, der flakser og flagrer mellem familie, arbejde, kærlighed, teksten in extenso, digressioner og det helt, helt private (men alligevel ikke fuldstændige) billede, ja, det er vel den tegnede Søren, karikaturen eller skitsen af et menneske, vi får at se – men så alligevel – der er noget nyt på færde denne gang, og det er ikke kun et nyt tema, nej, jeg tror 'Dagene, drømmene' indvarsler et skifte.

Hele sriben (de 3 foregående og den nye samling) er i øvrigt udkommet som samlet serie på TURBINE i en aldeles lækker, efterårsfarvet suite, som kompilerer udtrykket i en mere ensartet skønhed.

EN REJSE TIL MØRKETS BEGYNDELSE

Søren R. Fauth

DAGENE, DRØMMENE

Søren R. Fauth

Hvem er ham tekstfættaren?

Den nye samling er bygget op af fire afsnit: En *Prolog*, de to hoveddele *Misforståelser 0* og *01* og afsluttes med en *Epilog*.

Hvis man før har læst med i Fauths digtunivers, vil man umiddelbart genkende den frenetiske tone, de abrupte skift, de aggressive udfald, de vidende referencer og den misantropiske attitude.

Man vil også identificere de milde portrætter, de funklende øjeblikke, det himmelstormende håb, sanselighedernes zigzag og den gavtyveagtige humor, for denne samling er galore af det hele, og nu med den forelskelse, man allerede mødte i den smukke intermezzosamling '*Det R bladenes måde at falde på*', der udkom i 2022 på Det aarhusianske forlag Herman & Frudit.

*Der går ikke en dag
uden at alting
styrter.
(s. 91)*

Alt er tilsyneladende ved det gamle: Der hamres tekst ned, som gjaldt det livet, og den stritter, teksten, som det nær troværdiges billede på en virkelighed, der er fuld af fordringer og udfordringer, selvudløste udfordringer, der igen og igen minder det digtende *jeg* om, hvem det i grunden er, der styrter sig så vildt ind i livet, at han igen og igen mister fodfæstet, og igen og igen finder det.

Ja, alt er tilsyneladende, som det var, da vi forlod ham på den klare kant i 'En rejse til mørkets begyndelse', hvor arkæologen Fauth havde gravet i sin families historie for at finde den rygende revolver, blot for frustreret (eller afklaret) at finde ud af, at pilen pegede på ham, kun ham.

Men allerede i den korte prolog til den nye samling konstateres det, at: »Jeg er ikke Søren«. Og det havde vi jo nok allerede fornummet undervejs i de nu næsten 1000 siders eksistentiel *tour de force*.

Men hvem er han så, ham tekstfættøren, der låner så heftigt af Søren R. Fauths laden og gøren? Han er sproget, selvfølgelig, men han er også og især forestillingen om en mening, repræsentanten, der i sin let krøllede, lysegrønne habit står med en fod på Sørens dørtrin og insisterer; du har brug for det her, det vil ændre dit liv, du bliver lykkelig.

Tre sidespor

Tre sidespor i den nye samling er en række tekster – *naturpsykosser*, *readymades* og *knald i låget*-tekster – der på forskellig vis, og med gåden som filter, tegner noget op i denne virkelighedsmanøvre.

Naturpsykosserne, kunne man sige, er den patologiske undersøgelse af begærsobjekter; *knald i låget*-teksterne er dagsformen, kærlighedens snurrende vanvid (så længe den er forblændet af forelskelsens forførende rus) og sidst, og helt sikkert mest gådefuldt; serien af *readymades*, der som udgangspunkt og i kontrast stiller værker fra den klassiske musiks superliga.

“Der kommer noget væltende, det fornemmer jeg, og jeg er klar til en stjerne mere!

Den første af disse, den nulte i øvrigt (nul er jo et tal!), tager afsæt i *Beethovens 14. strygekvartet* (en kvartet som Beethoven selv regnede som sin favorit blandt de sene, stjernegeniale kvartetter, og som det siges at Schubert kommenterede således: »Efter dette, hvad er der så tilbage for os andre at skrive?«

Men Fauth skriver en tekst, som vrænger om verdens vraltende og selvfede frembringelser, ja, verden er en strikkemaskine, der kværner uophørligt og frembringer det ene hæslige objekt efter det næste.

Denne paradoksale tekst stiller skarpt på den tvivl, der gennemhegler digteren Fauth, men er så samtidig en hyldest til noget af det, der holder maskinen Fauth kørende. Den dobbelte strikkemaskine, kunne man kalde digteren, der har opnået en

bevidsthed om sin rolle, sit værk, og det er dét, jeg indledningsvis pegede på som en mulig *gamechanger*, som det hedder på nudansk.

Humoren er vokset tydeligere frem i denne samling. En humor, som ikke altid er lige behagelig og slet ikke lårklaskende, nej, det er den mildest talt ikke.

Måske er den først nu for alvor brudt op gennem tekstraseriet og kunne være et udtryk for, at Fauth har opnået et af sine delmål med at skrive disse prosaiske digtkaskader.

Deler livet

Man føler, man kender ham, man er fortrolig med det, han fortæller om, man genkender historier og personer, som sad man og talte sammen en sen nat på en veranda, talte om alt det, man havde oplevet sammen, og alle de mennesker, man var fælles om at kende, ja, man deler livet med hinanden, og det er dét, Fauth gør: Deler livet med os, deler ud af det, der filtreres gennem hans sanser, deler de oplevelser, der giver ham lyst til at dø, lyst til at leve, lyst til at kneppe og lyst til at blive troglodyt i en hvilken som helt udørk af civilisationen.

Humoren har mange tonelejer og kommer i forskellige tempi, som fx her fra prologen:

Er der nogen hjemme?

Tydeligvis ikke.

(s. 10)

Og senere

Hvis bare du ikke var blind som en agerhøne.

Døve leptosome drengebarn med dine onde øjne.

(s. 51)

Og senere igen:

Du ringede til mig

da jeg var på vej hjem fra fitness

din stemme

de ting

du siger

de ting

du gør

(s. 118)

Man fristes til at fortsætte den kendte popsang; *jeg elsker ingen andre piger!* Og lidt senere:

Jeg er inde

Jeg vil endnu længere ind.

(s. 152)

Og igen fristes man til at tilføje: *Nomen sas*. Og hen mod slutningen:

Alle de små mennesker, der går rundt og fylder kulisserne ud. Det er så forunderligt. ...men uanset hvor højt jeg hæver mit blik, eller hvor langt jeg zoomer ud, er der visse banaliteter selv jeg er underlagt. Glæden ved tanken om at se dig – og selvfølgelig den tiltagende – næsten ubærlige – længsel efter netop virkelig, virkelig igen at blive knuppet af dig. Bare tanken giver mig lyst til at skribe.

Du skulle vide, hvordan du føles.

Godnat!

(s. 177)

Og omsider som her:

Læs bare Schopenhauers vidunderlige skrift om den sag: »Die Metaphysik der Geschlechtsliebe« fra andet bind af »Verden som vilje og forestilling«. Det hele står dér. Sandheden om alt.

Jeg har lært så meget af at få tæsk, så uendeligt meget. Så meget om mine egne grænser, om mine egne drømme, og jeg vil ikke ind i den binding igen, jeg vil ikke låses i en ny familie.

Mit livsdilemma, for første gang nogensinde tager jeg det alvorligt, lytter jeg til det og forsøger at træffe en rationel beslutning i overensstemmelse med min karakter:

så vil jeg isolere mig totalt fra omverdenen

så vil jeg være i en andens nærhed.

Jeg har lært så meget.

(s. 181)

På den følgende side står der – ensomt og lakonisk: *»jeg har ikke lært en skid.«*

Det er helt i overensstemmelse med den læseoplevelse, 'Dagene, drømmene' efterlader sin læser med. Fauth er udfordret præcis på sit håb om en tilværelse fuld af mening, fuld af sanselig og ægte sandhed, og går således opmuntret af sine egne erfaringer og indsigten i sig selv fra den ene katastrofe til den næste. Tilsyneladende.

For er det ikke præcis opskriften på hvilket som helst liv – attituden fraregnet – og er det ikke som minimum, hvad alle oplever, når de interagerer med virkeligheden?

Jovist.

Den flirtende digter

Hertil er der også i den nye samling flere meget tydelige flirterier med religiøs metafysik, samtaler med og påberåbelser af guder og djævlige af forskellig beskaffenhed, som skal udfri det *lille-lille-søde-stakkels-lorte-msk!*(s.79).

Det religiøse har været en del af Fauths poetologi hele vejen fra debuten '*Universet er slidt*' (2010) og videre gennem tetralogien, men også dette tema har ændret tone. Vreden mod det metafysiske er blevet til noget, der ligner en form for accept. Det er ikke religiøse digte, og det har det aldrig været, men disse deus-digressioner bliver billeder på digterens desperation.

DAGENE, DRØMMENE

Søren R. Fauth

Som usynlig ven, som læseren af natur må være til værker af Fauthisk stræben, stiller jeg mig hermed og til enhver tid til rådighed for samtalen – monologen – for mennesker (som princip) er spændende i deres overblændede selvopfattelser, og Fauth gør sig som sædvanlig umage, leverer noget nær et klassisk, græsk epos, skrevet i et sprog, der ligger et sted mellem '*Billedbladet*', '*Gud og gokke*' og '*Verden som vilje og forestilling*', og det alene er femstjernet fornøjeligt!

Når det så også her og der lykkes Fauth at skabe huller i sit strikkemønster, så halstørklædet og sweateren og alt det andet bliver noget forbumlet og asymmetrisk og hæsligt og smukt og nærværende *noget*, så kan man næsten ikke være bekendt at ville mere, men det vil jeg, og det er dét, jeg også synes, jeg ser anslaget til i '*Dagene*,

drømmene' – der kommer noget væltende, det fornemmer jeg, og jeg er klar til en stjerne mere!

Dagene

digte

drømmene

Søren R. Fauth

Turbine

Jens Carl Sanderhoff

Jens Carl Sanderhoff (f. 1966) er en dansk forfatter, poet og autodidakt komponist. Han debuterede som digter i Hvedekorn i 1990 og har siden skrevet i alle litterære kategorier, bl.a. romanserien 'Europas floder' i foreløbigt 4 bind.

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

SPONSOREREDE ARTIKLER

POV International

OM POV

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATTEGLÆDE